TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen, Geo. Gratchef.

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Merimieslakko päättymässä kompromissiin

Koko Yhdysvaltoja käsittävä merimiesten lakkoliike, joka alkoi toukokuun 1 p:nä, on lähenemässä loppuaan. Laivojen koneenkäyttäjien ja radiosähköttäjien järjestöt ovat jo allekirjoittaneet sopimuksen työdepartmentin sihteerin kanssa, jossa ne alistuvat Yhdysvaltain laivastoneuvoston alkuperäisiin esityksiin. Sopimuksen mukaan tullaan merimiesten palkkoja laskemaan 15 pros. kesäk. 14:stä päivästä lukien ja unio tunnustetaan — tulevan joulukuun 31 päivään saakka. Ylityöstä on kaikesta päättäen lakattu maksamasta korvausta ja työpäivän pituudesta ei tulleitten tietojen mukaan mainita mitään, joten sen määritteleminen jää kulloinkin kapteenista riippuvaiseksi. La Folletten merimieslakien voimassapitämisestä ei myöskään sopimuksessa mainita, joten hyvällä syyllä saattaa otaksua, että nekin unohdetaan, niin lieviä velvotuksia kuin ne asettavatkin laivakapitalisteille.

Kuten alussa huomautettiin, ovat koneenkäyttäjien ja samaten myöskin radiosähköttäjien järjestöt suostuneet sopimukseen. Ne kontrolleeraavat laivoissa tärkeimmissä tehtävissä toimivat työläiset, joitten tilalle on kaikkein vaikein saada rikkureita värvätyksi. Mitään varmoja tietoja ei tähän mennessä ole saapunut siitä, että toiset merimiesten järjestöt olisivat vielä taipuneet, mutta kaikesta huolimatta on ilmeistä, että niitten taholta yksin taistelun jatkaminen käy epätoivoiseksi ja että voiton mahdollisuudet kaikista ponnistuksista huolimatta tulevat näille olemaan hyvin laihat. Sitäpaitsi eivät laivakapitalistit eikä laivastoneuvosto alunpitäenkään ottaneet huomioon muita merimiesten järjestöjä kuin koneenkäyttäjien ja radiosähköttäjien. Heti alusta alkaen ne vain näitten kanssa ilmottivat olevansa taipuvaisia neuvottelemaan. Kapitalistien tarkotus oli jakaa lakkolaiset kahteen leiriin, joista toisille annetaan hyvin vähän tunnustusta ja myönnytyksiä ja toisille ei mitään. Kaikesta päättäen on tarkotus lopultakin saavutettu. Merimiesten lakkorintama on murrettu.

Siinä taasen surullinen esimerkki ammatittain kärsinoihin järjestäytymisestä samalla teollisuusalalla. — Kapitalistit ovat puolestaan lujasti liittyneet yhteen pitäen hallitusta selkärankanaan ja tätä yhteistä rintamaa vastaan koettavat työläiset tapella aikansa yli eläneisiin ammattiliittoihin järjestäytyneinä, joissa yhtenäisestä ja keskitetystä johdosta ei ole muuta kuin hämäriä aavistuksia. — Yksitellen kukin karsinakunta päättää yhteisistä asioista, yksitellen tekee sopimuksia, ottamatta huomioon koko joukon etua. Taisteluhaluiset jäävät eristetyiksi, niitä vastaan suunnataan koko valtiomahti, kapitalistien mielivaltainen käsittely ja luokkaoikeuksien kostonhimo. — Taistelutoverit jätetään pulaan ja yhteistunteen kasvamisen asemasta, mikä on seurauksena yksimielisestä ja voitokkaasta kamppailusta, jää jälelle hajalleen lyötyjä pieniä järjestöjen rippeitä, joitten välillä on kasvanut keskinäistä epäluottamusta ja katkeruutta. Ja seurauksena hyvillä voiton edellytyksillä aletusta voimainkoetuksesta on perinpohjainen pettymys ja taannuttava toivottomuus.

Päättymässä oleva merimiesten lakko on tyypillinen nykyaikainen työtaistelu. Sitä murtaessa on käytety kaikkia kapitalisteilla käytettävissä olevia mahtikeinoja, joten on mielenkiintoista luoda tapausten kehitykseen lyhyt silmäys. Niistä niin elävästi ilmenee kapitalistisen järjestelmän ja sen hallituksen luokkaluonne ja voimat, jotka työläisillä on vastassaan milloin ikinä ne laajemmassa mittakaavassa käyvät elinehtojensa puolesta otteluun.

Taistelu alkoi sillä, että yksityiset laivojen omistajat alensivat palkkoja 30—50 prosenttia, kieltäytyivät maksamasta palkkaa ylityöstä, pitämästä voimassa työläisten ammattikelpoisuutta ja työläisten ja matkustajien turvallisuutta koskevia asetuksia, sekä kieltäytyivät tunnustamasta merimiesten järjestöjä ja tekemästä kahta kuukautta pitempiä sopimuksia. Hallituksen laivastoneuvosto, jonka hallussa on neljä seitsemättä osaa Yhdysvaltain lipulla purjehtivista kauppalaivoista asettui päättävästi alusta pitäen työnantajien puolelle, vaikkakin sen työehtoja koskevat huonontamisvaatimukset eivät olleet niin räävittömiä kuin yksityisten laivakapitalistien esittämät.

Yksimielisesti merimiehet menivät lakkoon ja pitkän aikaa torjuivat kaikki niitä vastaan tehdyt hyökkäykset, joitten tarkotuksena oli rikkoa lakkolaisten rintama, jakamalla ne taloudellisten etujen pohjalla kahteen leiriin. Yhteen aikaan näytti jo siltä, että merimiehet tulevat pääsemään voitolle, sillä useita yksityisiä laivakapitalisteja allekirjotti merimiesten järjestöjen kanssa sopimuksia. Tällöin jäi hallitus, jota laivastoneuvosto edusti, taipumattomien laivakapitalistien horjumattomaksi selkärangaksi. Se ei peräytynyt tuumaakaan, vaan päinvastoin alkoi laivakapitalistienkin keskuudessa luokkakurin ruoskaa heiluttaa. Se näet peruutti kaikki ne sopimukset, joilla jo taipuneille laivakapitalisteille oli vuokrattu laivastoneuvoston kauppalaivoja. Se keino tepsi.

Laivakapitalistien kiihko yltyi. Joka puolella maata alettiin ottaa lakkovahtimista vastaan estetuomioita, joita annettiin erikoisella auliudella. Lakkolaisia vangittiin joukottain ja niitä vastaan alkoi oikeusjyrä langettaa tuomioita. Pyssyhurtat, poliisit ja lakkorikkuritoimistot esittivät loistavasti osaansa. Siellä täällä provoseerattiin kahakoita, joissa joitakin henkilöitä menetti henkensä, kuten esim. Portlandissa, Ore., minkä jälkeen nostettiin murhasyytösjuttuja lakkolaisia vastaan. Salaa kuljetettiin rahtialuksiin joitakin säkkejä postia, joten lakkovahtimisesta vangitsemisen asemasta saatettiin merimiehet pidättää "raskauttavasta hallituksen toimien vastustamisesta" j.n.e. Kaikki metkut ja keinot käytettiin lakkolaisten rikokselliksi leimaamiseksi.

Kaiken aikaa pysyi laivastoneuvosto, jota karaistunut laivastoupseeri edusti, taipumattomana ja kaiken varalta oli erinäisiä laivasto-osastoja valmiina käymään "lakia ja oikeutta" yl-läpitämään. Poliisit kunnostautuivat erikoisesti ja niin saatiin lakkolaisia vastaan riittävä määrä rettelöitä aikaan.

Lakon kuluessa levitettiin maan kapitalistisen sanomalehdistön puolelta lakkolaisia vastaan vaikka minkä näköisiä valheita ja kapitalistit vetoilivat työläisten isänmaallisuuteen ja muihin "kauniisiin" tunteisiin. Näistä mainittakoon seuraava esimerkki:

Lakon alkuvaiheitten aikana laivastokapitalistit haikeasti vetosivat kaikkiin kansalaisiin ja erittäinkin lakkolaisiin ja kehottivat niitä olemaan "hallituksen takana", jota tässä rettelössä edusti laivastoneuvosto. Kaikki mitä hallituksen taholta tällöin esitettiin oli "rakastettavaa". Kun taistelun aseman johdosta laivastoneuvosto kuitenkin lupasi tunnustaa uniot vuodeksi eteenkinpäin — mikä muuten oli laivastoneuvoston ainoa myönnytys alkuperäisistä ehdoista — menettivät laivakapitalistit heti kaiken halun "olla hallituksen takana."

Monta huvittavaa seikkaa olisi mainittava myöskin rikkurien värväyksestä ja niitten epäonnistumisesta saada laivoja merelle, mutta näin suppeassa esityksessä ei siihen puoleen voi kiinnittää huomiota.

Laivakapitalistien päävalttina on kaiken aikaa ollut, että niitten "ei millään muotoa kannata maksaa entisiä palkkoja" ja että jos heidät niitä pakotetaan työläisille maksamaan, niin "he joutuvat vararikkoon".

Että tuo väite on tekaistu ja mitä törkein valhe, käy ilmi seuraavasta tilastosta, jonka lakon johtaja Furuseth esitti kerran lakon alkuvaiheitten aikana työdepartmentille ja jota ei ole voitu kumota:

"Amerikan johtavien höyrylaivayhtiöitten vuosiraportit kuudelta viimeiseltä vuodelta osottavat ennenkuulumatonta ja heikentymätöntä kukoistusta... Atlannilla ja Mexicon lahdella toimivat neljä suurinta laivayhtiötä ovat vuosien 1914—1920 välillä keskimäärin tasan jaettuna kutakin yhtiötä kohden, saaneet $52,180,271 nettovoittoa, eli 230 pros. sijotetulle osakepääomalle. Näitten kuuden vuoden aikana on tavallisille osakkeille jaettu voittoa 108 prosenttia, minkä lisäksi etuoikeutetuille osakkeille vielä on jaettu 38 pros. erikoishyvitystä. Ja lopuksi kun kaikki menot ovat suoritetut ja kaikki voitto-osingot on jaettu on kullekin yhtiölle vielä jäänyt kasaantunutta ylijäämää keskimäärin $33,060,473.

"Että tämä kukoistus on jatkunut tähän päivään saakka osottaa se tosiseikka, että näitten laivayhtiöitten viime vuodelta jakama voitto oli keskimäärin 100 pros. korkeampi kuin minään vuonna sitten v. 1913."

Raporti päättyy tämän tilaston jälkeen tilastoon merimiesten palkkasuhteista, joka eittämättömästi osottaa, että "ennen lakkoa vallinneen palkkataksan mukaan eivät merimiehet keskimäärin voineet milloinkaan edellämainitun ajan kuluessa ansaita palkkana enempää kuin korkeintaan $935 vuodessa ja lämmittäjät $990!"

Täten työläiset pääsevät jakamaan teollisuuden kukoistuksen tuloksia — ja siitäkin koetetaan tätä osuutta vielä hinnalla millä tahansa kinnata alaspäin. —

KEH.

VENÄJÄN TYÖVÄENVALLAN SÄILYTTÄMISEN TARPEELLISUUS

Venäjän talonpojille tehtyjen myönnytyksien merkityksestä kirjottaa Karl Radek:

Neuvostohallituksesta tulee Venäjän talonpoikaistalouden edustaja kapitalistisilla mailmanmarkkinoilla. Ainakin toistaiseksi. Samalla helpotetaan talonpoikien asemaa, kaupunkilaisväestön muonituksen siitä sanottavasti kärsimättä. Kaikkein tärkeintä on, että neuvostojen VIII:ssa kokouksessa, joka pidettiin viime joulukuussa, päätetyt toimenpiteet viljelysmaitten laajentamiseksi ja talonpojan työhalun herättämiseksi nyt ovat saaneet oikean suunnan. Tietenkin on tällä uudella elintarvepolitiikalla vaarallisetkin puolensa. Jos neuvostohallituksella ei ole riittävästi tehdastavaroita, voidakseen kaikin paikoin vaihtaa niillä talonpoikien ylimääräisiä viljavaroja, koettavat talonpojat saada tarvitsemiaan tavaroita keinottelijoilta ja käsityöläisiltä. Mikä tietenkin vahvistaa yksityiskapitalistien valtaa. Tämän vaaran torjumiseksi ei ole muuta neuvoa kuin että kaikin tavoin kehitetään yhteiskunnan teollisuustuotantoa. Kilpaillessaan kukoistavan yhteiskunnallisen tuotannon kanssa, ei käsityöläisistä ja keinottelijoista voi mitenkään pasua kapitalisteja. Venäjän teollisuus voi kehittyä vain sillä ehdolla, että länsi-europalaisille kapitalisteille myönnetyistä toimiluvista tehdään täyttä totta. Venäjän yhteiskunnallistetun teollisuuden tulevaisuus riippuu erikoisesti länsimaisen työväenvallankumouksen kehityksestä. Mailmanvallankumouksen voitettua tarjoutuu Venäjän neuvostovallalle tilaisuus saada europalaisilta proletaareilta tuotantovälineitä. Ja lopuksi riippuu kaikki siitä, saako Neuvosto-Venäjä nyt rauhassa antautua sisäiseen rakennustyöhön, vai onko sen uudestaan tartuttava aseihin.

Venäjän kommunistinen puolue näkee uhkaavan vaaran, mutta säilyttää kylmäverisyytensä. Sehän on lokakuun vallankumouksesta alkaen ollut yhtämittaa tulessa. Sen koko toiminta perustui siihen, että Venäjän vallankumouksen kohtalo riippuu LänsiEuropan proletariaatista. Vaikka mailmanvallankumous toistaiseksi ei olekaan voittanut, osottaa tapahtumien kulku bolshevikien laskeneen oikein. Saksan vallankumous pelasti Neuvosto-Venäjän joutumasta saksalaisen imperialismin kynsiin ja englantilais-ranskalaisen työväen jyrkkä kanta lamautti ententeimperialistien hyökkäysinnon. Punaisen armeijan onnistui pelastaa Venäjänmaa heidän rautaisesta syleilystään. Myöntymällä talonpoikien vaatimuksiin on Neuvostovalta saanut hengähdysaikaa, mikä koituu sen ja länsi-europalaisen vallankumouksen hyödyksi. Sillä talonpojille tehdyt myönnytykset eivät johtuneet vain hetkellisistä vaikeuksista. Tarkotuksena oli yhtä hyvin kohottaa Venäjän maanviljelystuotantoa. Muuten ei Neuvosto-Venäjästä voisi tulla yleiseuropalaisten vallankumouksellisten vilja-aitta, jos heitä uhkaisi englantilais-amerikalaisten kapitalistien saarto. Europan porvarit ja heidän keskustalaiset apurinsa ovat syyttäneet bolshevikeja hetken etujen tavottelemisesta (opportunismista), nämä kun ovat myöntyneet talonpoikien vaatimuksiin ja myöntäneet kapitalisteille kauppalupia. Mutta kuten edelläolevasta näkyy, tekee Neuvostohallitus "opportunismillaan" Europan köyhälistölle mitä suurimman palveluksen. Kaikki keinot, mitkä auttavat Venäjän työväestön edistyneintä osaa ja sen vallan säilyttämistä, hyödyttävät jo sellaisenaan Europan proletariaattia. Viimemainitulle ei olisi miksikään hyödyksi, jos Neuvostohallitus yrittäisi utopistin tavoin toteuttaa Venäjällä sosialismia sen "puhtaimmassa muodossa". Venäjä on siksi lian eristetyssä asemassa. Päinvastoin, jotta Venäjästä tulisi sellainen voimakas tuki, että yleiseuropalaisen vallankumouksen punainen kukka kykenisi sitä myöten nousemaan päivän valoon, on Neuvosto-Venäjän otettava huomioon hetken vaatimukset! Tärkeintä on, että Venäjän köyhälistön etujoukon onnistuu pysya vallassa ja estää Europan vastavallankumouksellisia käyttämästä Venäjän miljoonia talonpoikia apunaan taistellessaan lähestyvää yleiseuropalaista vallankumousta vastaan. Toiseksi on kommunistien estettävä europalaisia kapitalisteja pönkittämästä valtaansa käyttämällä hyväkseen Venäjän taloudellisia voimia. Siksi on heidän säilytettävä valtansa mihin hintaan hyvänsä. —

ONKO TYÖVÄELLÄ SYYTÄ EPÄTOIVOON?

Työväen asema Yhdysvalloissa on tänä päivänä tukalampi kuin se on ollut vuosikymmeniin. Lyijyn raskaana lepää työttömyys miljoonien työläisten yllä, katkeroittaen heidän mieliään ja saattaen heidät sekä perheensä kärsimään nälkää päivän toisensa perään, suomatta edes toivon kipinänkään syttyä murheellisissa rinnoissa valoisamman ajan koittamisesta läheisessä tulevaisuudessa.

Työttömyyden kirous ei paina yksin niitä miljoonia, jotka ovat joutilaina nälkätaipaleella, vaan koskee se, joskaan ei aivan yhtä kipeästi myös niitä, jotka ovat onnistuneet säilyttämään työpaikkansa. Heidän palkkojaan on alennettu tämän vuoden aikana vertojaan löytämättömällä hävyttömyydellä ja heidän järjestöjensä kimppuun hyökkäävät ahnaat riistäjät ennen kuulumattomalla häikäilemättömyydellä, pyrkien ne tyyten hävittämään tai lievemmässä tapauksessa tekemään kokonaan vaarattomiksi kapitalistiluokan eduille.

Katkeruutta lisää työväen keskuudessa se, että hallitus kaikessa suorasti tai epäsuorasti tukee työnantajia unioiden murskaamisessa estetuomioilla ja monilla muilla keinoilla ja siten vaikeuttaa työväenluokan muutoinkin tukalaa asemaa. Kaiken tämän lisäksi sodan aikainen valtiollinen taantumus osottautuu seisovansa tosiasiallisesti yhtä jäykkänä kuin Wilsoninkin hallitessa. Huolimatta muutamista näennäisistä taantumuksen heltiämiseen viittaavista seikoista, on se edelleenkin rajottamassa jokaisen työväenluokkaan kuuluvan yksilön kansalaisvapauksia ja vaikeuttamassa työväen järjestöjen toimintaa.

Kokonaisuudessaan on Amerikan työväellä enemmän velvollisuuksia ja vähemmän oikeuksia kuin sillä on milloinkaan ollut jälkeen sisällissodan. Ja näin ollen on sillä vähemmän mahdollisuuksia saada edes tilapäisiäkään korjauksia oloihinsa kuin on ollut vuosikymmeniin ennemmin. Melkein jokainen viime aikoina käyty lakkotaistelu on päättynyt työläisten häviöön ja sangen monessa tapauksessa ovat työväenuniot lakon läpäistyään havainneet menettäneensä kaiken määräysvallan työmaan yli.

Tämä kaikki on herättänyt toivottomuutta laajoissa piireissä työväen keskuudessa. Eikä kummakaan, sillä eiväthän amerikalaiset työläiset yleensä omaa alkeellistakaan kapitalistisen järjestelmän kehityksen tuntemusta, eivätkä niin ollen ole tietoisia vastassaan olevien voimien suuruudesta eikä niiden tarkotusporeistä, ja kun ne ovat lähteneet taisteluun noita voimia vastaan suurin toivein ja tulleet sitten lyötyä armottomasti, niin mitäpä juuri voitaisiinkaan odottaa olevan seurauksena kuin masentunut mieli ja synkkään toimettomuuteen vajoaminen pitkäksi aikaa. Taistelun hävinneenäkin luottamuksen parempaan tulevaisuuteen säilyttäminen edellyttää määrätyllä asteella olevaa luokkatietoisuutta ja kapitalistisen kehityksen luonteen tuntemusta, jota suurimmalta osalta Amerikan työväestöstä vielä puuttuu.

Mutta on olemassa sellaisiakin aineksia, jotka ovat toimineet työväenjärjestöjen eturiveissä pitkän aikaa ja luulevat täysin käsittävänsä vallitsevan tilanteen, mutta eivät kuitenkaan osaa tehdä johtopäätöksiään materialistisen historian käsityksen valossa ja niin ollen joutuvat yhtä pahasti harhapoluille kuin sellaisetkin, joilla on korkeintaan vaistomainen aavistus niistä tekijöistä, jotka kulloinkin yhteiskuntaamme liikuttavat. Tuollaiset ainekset tavallisesti näkevät kaikkeen pahaan johtavat syyt siinä, että osa työväestä on menettänyt luottamuksensa vanhentuneisiin järjestötoiminnan muotoihin ja alkanut hapuilemaan uusia, jotka vastaisivat paremmin tämän päiväisiä oloja. Ja he kehottavat katsomaan taakseen niihin aikoihin, jolloin ei Amerikan työväen unioiden sisäisessä toiminnassa sanottavasti ilmennyt erimielisyyksiä ja jolloin sosialistipuolueella oli vielä elinvoimaa. Tuollaiset kehotukset saattavat tuntua monen, vähemmän asioista selvillä olevan korvaan sangen järkeviltä, sillä vetoavathan ne ennen kaikkea siihen ihanteelliseen väitteeseen kuinka työväen tulee säilyttää yksimielisyytensä paremplen elämän ehtojen puolesta taistellessaan. Jossakin toisessa merkityksessä tuollainen yksimielisyyteen vetoaminen onkin aivan oikea, mutta kun sillä pyritään ratkaisemaan nykyistä kriisiä, niin muodostuu se tyhjäksi lauseparreksi, jolla ei ole mitään merkitystä käytännöllisessä elämässä.

Kehotus taakse katsomisesta edellyttää väitettä, että Amerikan työväki takavuosina toiminnallaan olisi jotain suurta aikaan saanut, jota voitaisiin pitää esimerkkinä nykyisissä, suuresti muuttuneissa olosuhteissa ja että ne toiminnan muodot, jotka olivat vallitsevina muutama vuosi sitten, vastasivat tarkotustaan tänä päivänä yhtä hyvin kuin ennenkin. Kun ottaa huomioon, että sodan aikana kehitys harppasi eteenpäin muutamassa vuodessa enemmän kuin useassa vuosikymmenessä ennen sotaa, niin tuollainen olettamuskin, että lähinnä menneisyyttä voitaisiin pitää nykyiselle toiminnalle esikuvana, tuntuu naurettavan lapselliselta. Sitä paitsi historiallisesti mikään entisyyteen palaaminen ei ole mahdollinen. Historia ei kertaa itseään siinä merkityksessä, että yhteiskunnalliset ilmiöt aika ajottain toistuisivat samanlaisina, vaan samanlaiset syyt eri aikoina aiheuttavat samanluontoisia ilmiöitä. Historian lait pysyvät olosuhteiden jyrkemmissäkin vaihdoksissa samalla materialistisella kallioperustalla ja kun ei mitään sellaista äkkinäisti voimeksi pajaksi, niin on tarpeellista tehdä päätös ratkaisevasti ja ottaa se pysyväiseksi ohjelmaksi ottamalla käytäntöön American Plan-nimellä tunnettu työnantajärjestelmä, jotta tulevaisuudessa estettäisiin kaikki työväenunioiden sekaantumisen mahdollisuus.

American Plan järjestelmässä työnantaja nauttii yksilöllisen sopimuksen perusoikeudesta, ollen suhteissa työntekijöihin ainoastaan yksilöinä ja kieltäytyen olemasta suhtejssa heidän kanssaan minkään järjestön välityksellä. Estääkseen ammattiretteliöitäjäin sekaantumiset ja turvatakseen luovuttamattoman oikeutensa johtaa omaa liikettää kuten parhaaksi näkee, jokaisen työnteettäjän tulisi viisaasti sisällyttää yksilölliseen työsopimukseen määräyksen, jossa työnhakija suostuu sopimaan, että palvelusajalla ei tule kuulumaan jäsenenä minkäänlaiseen työväenjärjestöön.

Yksilöllisen työsopimuksen ei tarvitse tarkemmin määrätä palvelusajan pituutta, vaan se on laadittava siten, että työn voi lopettaa jompikumpi, joko työnantaja tai työntekijä milloin tahansa. Työnantaja ei ole velvotettu pitämään työssään miestä, jonka työ ei tyydytä, ja toiselta puolen taas, työntekijä, joka ei pida työpaikastaan, voi erota milloin haluttaa. Mutta American Planin mukaan tehdyissä sopimussuhteissa, jos joku unioon jäsen tai agentti on aiheena työsopimuksen rikkomiseen, silloin unio ja sen jäsenet yksilöllisesti tulevat laissa vastuunalaisiksi ja ne voidaan langettaa maksamaan korvausta. Pyynnöstä lähetetään asiaan innostuneelle kirjapainonhoitajalle mallikopio American Planin mukaan laaditusta sopimusluonnoksesta.

Järjestymisoikeus vain työnantajilla.

Kaikkia kirjapainonomistajia, jotka perustavat riippumattomia avoimia

MUUAN SUUNNITELMA TYÖVÄENJÄRJESTÖJEN MURSKAAMISEKSI

Käsiimme on sattunut joutumaan Employing Printers of America-nimisen avoimen pajan puolesta toimivan työnantajajärjestön sodanjulistus kirjapainotyöläisten järjestöjä vastaan. Julistus ei ole tarkotettu työläisten tietoon, vaan levitetään sitä työnantajien keskuudessa, tarkotuksella innostaa näitä yhteiseen rintamaan unioita vastaan. Se on tyypillinen esitys koko siitä suunnitelmasta mihin järjestynyt pääoma on ryhtynyt murskatakseen tämän maan työväestön vastustuskyvyn, ilman että siinä yritettäisiinkään salata leppymätöntä luokkavihaa. Siinä osotetaan samalla ammattiunioiden heikot puolet, joita tahdotaan hyväkseen käyttää. Tämä asiapaperi, jos mikään, todistaa kuinka välttämätöntä on työväestön uudistaa järjestömuotonsa, järjestyä tiiviimpään teollisuusrintamaan, jossa kaikki taistelevat yhden puolesta ja jokainen kaikkien puolesta, jossa ei ole tarpeellista yhden samassa teollisuudessa työskentelevän työläisryhmän "skäapätä", silloin kun toiset ovat lakossa. Mitä tekevät vanhoilliset unioiden johtajat torjuakseen tällaisia hyökkäyksiä? Elleivät he jaksa käsittää muuttuneita olosuhteita, joissa pääoma tiiviisti järjestyy yhteen lujaan taistelurintamaan hajanaisesti toimivia unioita vastaan, silloin ovat he sopimattomia toimimaan työväestön palveluksessa ja joutavat astua syrjään nuorempien ja terveempien voimien tieltä. Nykyinen hyökkäys on laadultaan sellainen, että se suorastaan pakottaa työväestön ratkaiseviin tekoihin taloudellisten järjestöjensä uudenaikaistuttamiseksi, tai muussa tapauksessa painetaan heidät avuttomaan paariais-asemaan. Se tulee riittävän selvästi esille tässä asiapaperissa, jonka alla julkaisemme.

Yhdysvaltain ja Canadan kirjapainojen omistajille:

Kirjapainonomistajien voitto taistelussaan teollisen vapauden puolesta on taattu! Ilohuudot kaikuvat pitkin linjaa, seikkailevien kirjapainotyöläisten unioiden ja työväenunioiden aristokraattien pöyhkeilevien iskujoukkojen ja paraattiastujain kulkiessa katkerimpaan ja nöyryyttävimpään tappioonsa historiassaan. Lakkojenkiihottajat tuntevat sen käytännön kokemuksen, että enemmän kuin kolme viikkoa kestänyt lakko epäonnistuu ja mitä useamman päivän lakko pidentyy, sitä turmiollisemmilla seurauksilla se torjutaan. Unioiden hyökkäys ei ole ainoastansa täydellisesti luhistunut, vaan joka päivä käy yhä selvemmäksi, että uniot ovat menettäneet otteensa kirjapainoteollisuudesta. Kerskaten alettu hyökkäysviikko työn hidastuttamiseksi on murskaantunut puolustuksen kiviseinää vasten. Luotettavat raportit toteavat, että lähes tuhannen kirjapainoliikkeiden toimeenpanevaa virkailijaa on nyt jo lujasti kaivautunut teollisen riippumattomuuden uusiin ja edennettyihin asemiin.

Vuonna 1770 niinkin pieni seikka kuin kolmen pennin teevero, koska se loukkasi Amerikan vapauden perusprinsiippejä, johti riippumattomuuden julistamiseen ja Amerikan kansalaisten nykyään nauttimaan poliittiseen vapauteen. Olisiko sitten kumma, jos niinkin vakava taloudellinen kysymys kuin tuotannollisten työtuntien lyhentämisen mielivaltainen vaatimus, johtaisi teollisen riippumattomuuden julistamiseen ja patrioottisten työnantajien yhteenliittymiseen kirjapainoliikkeiden vapauttamiseksi työväenunioiden tyranniudesta.

Ollen nykyään unioiden hyökkäyksen alaisena, jonka hyökkäyksen tarkotuksena on hidastuttaa viikkotyötä, kirjapainonomistajat ja uskolliset työläiset ovat menestyksellä suorittaneet jättiläissaartoliikkeen päämääränään yleisen avoimen työpajan perustaminen. Suuressa keskitetyssä vastahyökkäyksessä vapauden joukot ovat raivanneet tiensä läpi unioiden piikkilankavarustusten ja vallanneet asemia, jotka kerran näyttivät voittamattomilta. Torjumalla nyt kaikki kiusaukset jäädä lepäämään laakereilleen, ei saa olla käyttämättä saavutuksia hyväkseen. Nyt on aika käydä suoraan eteenpäin yksilölliseen sopimusvapauteen ja riippumattoman amerikalaisen (avoimen) työpajan siunaukseen!

"Lakko kohosi kuin raketti ja putoaa kuin tikku."

Ei missään, paitsi Chicagon ja San Franciscon unionpajoissa, lakko ole päässyt edistymään sitten toukokuun 1 päivän. (Todellisuudessa tässä väheksytään lakon saavutuksia ymmärrettävistä syistä, sillä joitakin voittoja ovat paikallisuniot saaneet muuallakin.—Suom. huom.) Ja älkää unohtako että 60 prosenttia Chicagon kirjapainoteollisuudesta on avoimen pajan pohjalla. Kirjapainonomistajien taisteluinto on lannistumaton, ja avoimenpajan aate virtaa kuin vuolas vuoristojoki ja melkein joka päivä kaikkialla maasta tulee ilmotuksia, että American Plan'in nimellä tunnettu palkkausmuoto on otettu käytäntöön jatkuvana ohjelmana.

Tärkeätä on täst'edes pitää mielessä, että kaikki liikkeet on pidettävä avoimina pajoina ja samalla pidettävä käynnissä. Lakkostrategistit asettavat toivonsa melkein kokonaan tilapäisen työnseisauksen psykologiseen vaikutukseen. Sentähden, vaikka ette muuta voisi kuin pitää vain yhden miehen ja käyttää vain yhtä japikonetta, pitäkää työ karkin mokomin käynnissä. Muistakaa, että aika on tässä ratkaisevana tekijänä ja asema muutuu sikäli edullisemmaksi teille joka päivä, mikäli pysytte 48-tunnin tai sitä pitemmän työviikon periaatteessa. Unioiden agentit etsivät merkkejä ehtojensa vastaanottamishalusta, joita merkkejä he varmasti pitävät heikkouden oireina, joten me uudelleen neuvomme kaikkia kirjapainonomistajia, etteivät lievimmälläkään tavalla antaudu minkäänlaisiin juttuihin heidän kanssaan.

Jos lakko kestää vielä vähän aikaa, niin sitten voidaan yhtä hyvällä syyllä toivoa kuolleen lehden palaavan puuhun, kuin union saada jälleen itselleen otetta kirjapainoteollisuudessa. Muistakaa, että tämän lakon seurauksesta menestyvät kirjapainoliikkeet tulevat ikuisesti olemaan vapaita, joten älkää antako union agentin asettaa iestä päällenne.

Boikotti apukeinona.

Painotyön teettäjien lojaalisessa yhteistoiminnassa ilmenevä valistuneisuuden henki on sangen lupaava. Missä liikemiehet täysin tuntevat ja käsittävät lakkototuudet, siellä he antavat melkoista apua kirjapainoliikkeille, jotka vastustavat vaatimuksia työn hidastuttamisesta. Hyviä saavutuksia saadaan kirjapainonomistajien paikallisten järjestöjen toimesta, kun oikealla tavalla maksetuissa ilmotuksissa kertomukset unioiden ilkitöistä esitetään yleisölle.

Liikkeiden johtajat kaikkialla maassa alkavat huomata, että liikkeenharjottaminen union pajojen kanssa oikeastaan on vihollisen avustamista. Union kirjapainotyöläisille maksetuista palkoista uniot takavarikoivat 10 prosenttia dollarista maksaakseen avustusta toisille kirjapainotyöläisille, jotka ovat lakossa työviikon lyhentämiseksi. Jos siis tehtailijoita haluttaa avustaa työajan lyhentämistä omissa laitoksissaan, tulee heidän harjottaa liikettä union pajojen kanssa. Elleivät tahdo nähdä työaikaa lyhennettävän omissa liikkeissään 44:ään, 40:een tai 36:een tuntiin viikossa, silloin tulisi heidän havahtua ja kieltäytyä teettämästä painotöitään union pajoissa alennetuilla hinnoillakaan.

Kieltämättä muutamat unioiden hallitsemat kirjapainoliikkeet alentavat tuntuvasti painotöiden hintaa tilapäisesti vaikuttaakseen kilpaileviin avoimenpajan liikkeisiin, jotka kieltäytyvät myöntämästä 44-tunnin työviikkoa, mutta ajattelevat liikemiehet eivät antautune tämän tempun narrattavaksi. Liikemailmän avarakatseiset miehet ovat yleensä taatusti kaukonäköisyydellä siunatut narrautuakseen myymään esikoisoikeutensa hernerokkaan.

Hartfordissa, Connecticutissa, tehtailijain ja liikemiesten yhdistykset ilmottavat kieltäytyvänsä harjottamasta liikettä kirjapainojen kanssa, jotka hyväksyvät 44-tunnin työviikon. St. Louisissa, Dallas'issa, Denverissä, Spokanessa ja muissa kaupungeissa liikemiehet antavat sympaattisen kannatuksensa niille kirjapainoliikkeille, jotka vastustavat vajavaista työviikkoa.

Kaikkien lakonalaisten liikkeiden yksi tärkein puolustuskeino on osottaa painotöiden teettäjille, että taistelu on myös heidän taisteluaan. Valistuneen omanedun kannalta, heidän tulisi teettää painotyönsä ainoastaan niissä liikkeissä, jotka ovat sitoutuneet ei koskaan antautuvansa unioiden vaatimuksille. Täten tekemällä he suojelevat omia liikkeitään järjestyneen työväestön kohtuuttomuuksilta tulevaisuudessa, ja samalla estävät painotuotteiden hintoja edelleen kallistumasta.

Työttömyyden hyväkseen käyttäminen.

Verrattain harvat, jos kukaan, lakkolaisista voi saada työtä muilla aloilla, päättäen Associated Pressin tiedonannosta, että "asiantuntijain, näihin luettuna -työväenjohtajat, arvioiden mukaan työttömien lukumäärä maassa on kolmesta viiteen miljoonaan." Tällaisessa tilanteessa unioiden radikaalisimmat ainekset ovat ajaneet konservatiivisemmat ainekset hylkäämään työpaikkansa.

Väsyneenä unioidensa orjuuteen ja unioiden asettamiin henkilökohtaisen menestymisensä rajoituksiin, nämä ainekset — konservatiiviset työläiset — tulevat olemaan yhtä iloiset kuin työnantajatkin kun koko unioiden släkkärijärjestelmä hajoaa kuin korttilinna ja ammattiriidantekijät kuolevat sukupuuttoon. Ahkerat ja luotettavat ainekset palaavat työhön ennenpitkää iloisin mielin, ei union työläisinä, vaan riippumattomina amerikalaisina.

Monella paikkakunnalla tyytymättömyys ja suuttumus kymmenen prosentin verotuksista, mikä työläisten palkoista vedetään, on kohonnut kiehumapisteeseen, ja monet paikallliscastot ovat kieltäytyneet suorittamasta veroa. Useat maksavat vain protesteeraten. Kannattaa ottaa huomioon, että tämmöisiä maksuja ei koskaan kiskota miehiltä, jotka tekevät työtä riippumattomissa amerikalaisissa pajoissa; sensijaan, että lahjottaisivat osan palkastaan sotakirstuun ,jota jotkut toiset hallitsevat, he voivat tallettaa dollareistaan ylijäämän omalla kontrollillaan.

Älkää antako unioille varvasotetta laitoksissanne tai pian ne saavat teidät pääotteeseen. Milloin vaan otatte union jäsenen työhönne te yksin kertaisesti, lahjotatte hyvää rahaanne rahastoihin, joita käytetään taistelussa itseänne vastaan.

Laki työnteettäjien apuna.

Kun olette julistaneet liikkeenne a-